

Napról napra csodálatos dolgokat tapasztalok meg. Nem abban a tudatban élek, hogy a világhelyzet katasztrofális és egyre rosszabbá válik. Lehet, hogy naiv vagyok, lehet, hogy helytelenül látom, de valószínűleg az a benyomásom, mintha a napfelkelte tanuja lennék, és nem a napnyugtáé. A terület, melyben új fény megjelenését látom, az emberek találkozásainak területe. Ott azt figyelem meg, hogy valamit egyre jobban lehet végezni, s ez az istenséggel való új egyesüléshez vezethet a világunkban. Amikor két ember vagy több találkozik, közöttük egyfajta védett tér keletkezhet, mintha egy templom vagy székesegyház keletkezett volna körülöttük, és egy belső tér, melyben hordozottá és védetté válik az, ami méltó módon hangzik az egyik embertől a másik felé.

Úgy képezem, hogy vannak lények – őket angyali lényeknek nevezhetjük – akik várakoznak az ilyen pillanatra. Ha ketten úgy akarnak találkozni, hogy együtt hangolódjanak valami gyógyítóra, valami olyanra, ami fényhez vezethet, akkor az ilyen lények gyorsan közelednek hozzájuk, és fény-ernyőt hoznak létre köréjük. Ezt korábban csak szerelmi állapotban tudtam átélni. A szerelmi kapcsolatokat már évszázadok óta ismerjük. Hasonló angyali jelenlét érzékelhető a villamoson egy spontán beszélgetés idején.

Bearanyozott világ

Abban a pillanatban, amikor az emberek között egy ilyen tér keletkezik – kettő között könnyebben, csoportban kicsit nehezebben – észrevehetővé válik egy másik, egy jobb világ egyfajta jelenléte. A világ aranyozottá, arannyá válik az ilyen találkozás idején. Néha az a benyomásom, hogy ekkor semmilyen szerepet sem játszik az elektroszmog és a diódalampa fénye, melyeket gyakran zavarónak érzek az emberekre és gondolataikra való mélyebb tekintésnél. A káros semmilyen módon nem tud ártani nekünk. Itt egy másik, egy jobb valóság van.

Az a benyomásom, hogy az ilyen lehetőségek – behozni a mindennapokba a magasabb világot az emberekkel való találkozás mélységének köszönhetően – növekszenek. Úgy tűnik, hogy vannak olyan lények, akik valószínűtlen módon készek segítségre jönni abban a pillanatban, amikor az emberek az emberi méltóság jegyében akarnak találkozni, és készek védelmet nyújtani az akkor létrejövő szociális tér számára, úgyhogy az mélyebb értelemmel szentelődjön meg. Emlékezhetünk eközben Rudolf Steinter szavaira a „Mit csinál az angyal az asztrálestünkben?” c. ismert előadásában: „A jövőben minden szabad vallásosság, amely az emberiségben kifejlődik, azon fog alapulni, hogy minden emberben Isten képmását fogják felismerni a közvetlen életgyakorlatban, és nem pusztán elméletben. Akkor ... minden embernek minden emberrel való találkozása eleve egy vallásos cselekmény, egy szentség lesz, és senkinek sem kell a vallási életet fizikai szinten egy különleges egyházzal, külső intézménnyel alátámasztani, mivel akkor az egész élet az érzékfeletti kifejeződésévé válik” [GA182, 1918.október]

Azt is lehet mondanai: abban a világban, amelyben élünk, egy másik világ található, egy jobb, de egyedül nem könnyű abba belépni – kivéve talán a meditáció különösen kedvező pillanatait vagy erős művészi benyomások vagy természeti átélések esetén. Az ebbe a világba való belépés legegyszerűbb

módja: a találkozó. A saját méltóságunk és a másik méltóságának tudatában keresett találkozó - számomra ez tűnik olyan kapunak a szellemi világba, melyet a legkönnyebb kinyitni.

Méltónak lenni

Különböző történetekben elmondják, hogy szent helyek bejáratánál ez a mondás áll: „Az lépjen be, aki arra méltó”. Ezt helyesen kell érteni. „Méltónak lenni” nem azt jelenti, hogy szorgalmas tanulók vagyunk, elkészítjük a házi feladatot, stb. Ezt jól megmutatja a tékozló fiú alakja Lukács evangéliumának XV. fejezetében. A fentieket az érdekli, hogy amivel érkeztünk, abból mit tudunk tudattal és szeretettel áthadni. Az érdekli őket, sokat szerettünk-e, sokat változtattunk-e magunkon. Ez a „méltónak lenni” nem a tökéletesség elérését jelenti. Az ember keresi a méltóságát. És még erősebben keresi, ha valami butaságot követett el, beszennyezettnek érezve magát – akkor keresi legerősebben a méltóságot, talán akkor lép be a legjobb módon a kapun.

Az emberi méltóságról a következő képem van: képzeljük el, hogy a világban minden ember egy lámpással a kezében közlekedik. A méltóság kérdése abban áll, hogy ügyeljünk arra, hogy a gyertyánk ne aludjon ki. Mikor világít fényesebben, mikor gyengébben? Hogyan rezdül meg ilyen vagy olyan cselekedetnél? Hol van az a hely, ahol ismét meg lehet gyújtani? Az a fontos, hogy elkapjuk a megértés pillanatát, és utána azt ismételjük, és nem az, hogy megőrizzünk valamit. A fény forrását valószínűleg még el is kell veszíteni, hogy tudatosan ismét megszerezzük. Ilyennek látszik az egész emberiség. Közülük mindenki követi a fényét az élet során. Sokan nem tudják, hogy van fényük, és azt gondolják, hogy sötétségben vannak. Ők rosszul teszik a dolgokat. Az ilyeneknek ezt kell mondani: „Látom a fényt benned! Fordítsd rá a figyelmedet!” Akkor lehet, hogy felébrednek, és másként viselkednek.

Eszerint a „méltónak lenni” nem azt jelenti, hogy az legyél, ami már vagy, hanem azt, hogy keresed ezt. Ha így értjük, akkor lehet ezt mondani: ezek a terek – én ezeket „szociális templom-térnek” nevezném – az emberi találkozásnak köszönhetően nyílnak meg, és a méltóság keresése során lehet ezekbe belépni. Vagyis ha a másik emberben és vele együtt keresik a legmagasabbat, a gyógyítót, a belső megvilágosítót. Itt nincs szükség igazolványra, tagsági kártyára, díjfizetésre – minden a belső hozzáállástól függ.

A meghallgatás varázsereje

Az a benyomásom, hogy azokból, ami az emberre a sorsa folytán nehezedik, sok minden meggyógyul, amikor meglátják. Meggyőződésem, hogy a terápiás következménye annak, amit meglátnak és nem ignorálnak, évről évre nő. Már az, hogy valaki belehallgat a szív-törekvésembe, segít ennek a szív-törekvésnek, hogy hasonlítson egy olyan magra, amely jó talajba lett helyezve, hogy zöld hajtásokat hozzon és védő burkot kapjon. A másikba szív-részvétellel történő belehallgatás varázsereje egyre jelentősebbé válik és képes segíteni.

A belehallgatásban a következő lépés lehet a hallottak megerősítése. Szavakba foglalva azt, amit a másik emberben érdemesnek és értékesnek észlelünk, megerősítjük a gyógyító erőt, amely emberek találkozásánál érzékelhető.

Az, hogy sok helyen felébred a figyelem a Mobbinggal kapcsolatban [Mobbing: közkeletű angol kifejezés, amely azt jelenti, hogy az olyan nem kívánatos munkatárs számára, akit jogszerűen nem lehet

eltávolítani, elviselhetetlen körülményeket teremtenek, melyek arra kényszerítik, hogy önként hagyják ott a munkahelyet – ford.], számomra az adott téma része. Ha az emberek közötti viszonyokban még sok igazságtalanság és méltánytalanság történik, ami most különösen világosan észrevehető, az azért van, mert egyidejűleg lehetséges lenne az erős fény is. Sok gyermek megérzi, hogy komolyan veszik-e őket a méltóság alapján, vagy sem. Amikor csalódnak ebben, akkor a legértékesebb vonul vissza bennük. Azok, akik ezen a területen a legérzékenyebbek, sok kárt tudnak okozni a környezetükben.

Ezen kívül észre lehet venni, hogyan szenved az ember méltósága, amikor látni, hogy a szülők számára egy készülék, például egy okostelefon fontosabb a gyermekével való kapcsolatnál. Ilyen értelemben a közvetlen emberi kontaktus járványszerű lecserélése a géppel közvetítettre egész generációk emberi méltóságát sértette. Az illúzió, hogy a gépben meg lehet találni a másikat, az árnyakhoz tartozik, jobbanmondva ahhoz a hatalmas figyelemeltereléshez, amely arra kényszerít bennünket, hogy átaludjuk azt, ami a jelen korban valóban fontos.

Az emberi találkozások változásai és a szellemi lények megnövekedett készsége arra, hogy segítséget nyújtsanak, hogy megvédjék az emberi méltóság jegyében zajló találkozást, és közben a jobb jövő világának a megtapasztalásával ajándékozzák meg az embert – azt hiszem, azzal kapcsolatos, amit Rudolf Steiner Krisztus éteri világban való megjelenésének nevez, amit ő arra a korra jövendőlt meg, amely a XX. század 30-as éveiben kezdődött. Krisztusnak erről az új megjelenéséről azóta sok ember tanúságot tett.

A jövőnk

Mivel az éteri világ az élők világa és az életerők világa, nem az egyes emberekhez tartozik. A köztes terek, az idő-folyamatok világa, az élet és az elmúlás világa. Az éteri világot mindenekelőtt a közöttünk lévő térben ismerjük meg. Az éteri világra nem vonatkozhat monopólium. Az éteri világgal mindenki érintkezik, és éterileg mindenki kapcsolatban áll mindenkivel.

Ebben a „köztes világban”, a szociális kapcsolatok által megnyíló éteri világban érzem meg Krisztust. A hatalmas Naplány a Földön él, mondja Rudolf Steiner, már kétezer éve. Belső szemmel látom, hogy építi a jöendő világot. A hidegnek tűnő, autókkal zsúfolt és katasztrófákkal megrázott világban már a jövő arany szentsége él. A találkozás segítségével beléphetünk ebbe a másik, jobb, jövőt előkészítő világba. Már úgyszólván szimatolható a levegőben annak az illata, ami egyszer Égi Jeruzsálemmé válik, ahogyan az Apokalipszisben nevezik, vagy „Jupiter-tudattá”, ahogyan Rudolf Steiner a „Szellemtudomány körvonalaiban” nevezi.

Közösen veszünk részt ennek a világnak az építésében, amikor arra törekszünk, hogy éljünk a lehetőséggel, hogy ebbe a másik világba belépjünk és ott időzzünk. Nem igaz, hogy a jövő egyszer csak hirtelen köszönt be, itt van már Most. És Most már tartalmazza a másik világot. „A másik világ létezik, de ebben a világban van” – mondja Paul Elouard. A jövő világ számára az építőköveket már most gyűjtjük, alakítjuk és csoportosítjuk.

A mai világban sok szörnyű dolog van. Ugyanakkor az arany éteri belső világ szintén itt van. Benne van a jövőnk. A kimunkálásában való részvétel számomra a legbecsesebb feladatnak tűnik, amit az ember ma maga elé állíthat.

A jövő az emberiség kezében van. Legfontosabb közreműködőtársa (Mitträger) a Napszellem. Ő egyesít minden értéket és alkalmat, és átviszi azt a jövőbe.

A szerzőről: Johannes Greiner) 1975-ben született. Zongorista, billentyűs-tanár. 2018 áprilisa óta dornachi Goetheanum beszéd- és zeneművészeti szekciójának tagja.

oroszról magyarra fordította: Rákos Éva